

Jézus tehát el fog menni a végsőkig: egészen a szégyenteljes haláláig a Keresztfán. A szemlélődő ember talán meg fogja érteni e szeretet árnyékát, mely őt az Olajfák Kertjében átélt szent agónia rémületébe taszítja. Aki azonban az anyagi dolgokba hálózta magát, és inkább a világot, mintsem az eget keresi, annak látnia kell őt külsőleg is, a keresztre szegezve, hogy legalább vérenek és kegyetlen haláltusájának látványa megindítsa. Nem, szeretettel teljes szívének nem elég ez! Önuralmát visszanyerve újból imádkozik: - „Atyám, ha e kehely nem távozhat el tőlem anélkül, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom!” E pillanattól kezdve Jézus epedő szívének mélyéből válaszol az emberiség kiáltására, mely halálát, mint a megváltás árát követeli. A halálos ítéletre, melyet az Atya az égből kihirdet, a föld halálát követelve válaszol! Jézus lehajtja imádkandó fejét: - „Atyám, ha el nem múlhat tőlem e kehely anélkül, hogy ki ne igyam, a te akaratom legyen meg, ne az enyém.” És íme, az Atya vigasztaló angyalt küld hozzá. Vajon miféle vigasztalást nyújthat egy angyal az erős Istennek, a legyőzhetetlen Istennek, a mindenható Istennek? Hiszen ez az Isten büntetendővé akart válni. Magára vette minden gyengeségünket. Ő a fájdalmak Férfia a halállal való viaskodásban. Szeretete készíti arra, hogy vércseppeket izzadjon. Önmagáért és érettünk könyörög Atyjához. Az Atya elutasítja eszedezését, mert meg kell hálnia értünk. Úgy képzelem, az angyal mélyen leborul a porral és vérral beszennyezett örök szépség előtt, és kimondhatatlan tisztelettel kérte Jézust, ürítse ki a kelyhet az Atya dicsőségére és a bűnösök megváltásáért. Ő tehát imádkozott, hogy megtanítsa bennünket: egyedül az ég felé forduljunk, mikor lelkünk vigasztalan, mint az övé. Ő, a mi erősségünk, segítségünkre siet majd, mivel vonakodás nélkül magára vállalta minden szorongásunkat. Igen, Jézusom, neked most a kelyhet egészen fenékiig ki kell ürítened! A legkegyetlenebb halálra vagy kiszemelve.

Jézus! Ne válasszon el tőled semmi: sem élet, sem halál! Ha egész életem folyamán véghetetlen szeretettel csatlakozom szenvedéseidhez, megadatik majd nekem, hogy a kálvárián veled együtt haljak meg, és veled együtt menjek föl a dicsőségbe. Ha követlek téged a kínokban és üldöztetésekben, egy napon majd méltóvá teszel arra, hogy az égből színről-színre látva szeresselek, és hálát adva, örökké zengjem dicséretedet kegyetlen kínszenvedésedért. De néztek csak! Jézus fölemelkedik a porból. Erős és legyőzhetetlen. Hát nem kívánta ezt az ünnepélyes vérvacsorát „nagy vágyódással”? Lerázza magáról a zavartságot, letörli arcáról a véres verejtéket, s biztos lépéssel megindul a kert bejárata felé. Hová mégy Jézus? Nem voltál-e egy pillanattal is ezelőtt a szorongás és fájdalom zsákmánya? Nem láttalak reszketve, s mintegy összezúzva a kegyetlen megpróbáltatások súlya alatt, amelyek rövidesen lecsapnak rád? Hová indulsz ilyen elszánt és merész léptekkel? Kinek akarod magadat kiszolgáltatni? Figyelj, gyermekem: az ima fegyverei győzelemre segítettek, lelkem úrrá lett a természet gyengeségén. Az erő az imában érkezett hozzám, s most képes vagyok az ellenállásra. Kövesd példámat, és beszéld meg ügyedet az éggel, amint én tettem! Jézus tanítványaihoz közeledik. Még mindig alszanak! A megihatottság, a késői óra, valami rettenetes és helyrehozhatatlan dolognak előérzete, s a furdatság nehéz álomba merítette őket. Jézus részvétellel van gyengeségük iránt. — „A lélek ugyan kész, de a test erőtelen!” Jézus odakiált: - „Aludjatok hát, és pihenjétek ki magatokat.” - Egy pillanatra megáll. Azok észrevéve, hogy jön, nagy erőfeszítéssel félig kinyitják szemüket... Jézus folytatja: „Elég. Íme, az óra közel van! Az Emberfiát mindjárt kiszolgáltatják a bűnösöknek... Keljete föl, menjünk! Közeledik már, aki elárul!” Jézus mindent lát isteni tekintetével. Úgy tűnik, mintha ezt mondaná: - Ti, akik barátaim és tanítványaim vagytok, alusztok, míg ellenségeim ébren vannak, s közelednek, hogy elfogjanak! Te, Péter, aki az imént élm erősnek hitted magad, hogy engem a halálba is kövess, most - lám - alszol! Kezdetől fogva gyengeséged bizonyítékait nyújtottad nekem! De légy nyugodt. Magamra öltöttem gyengeségedet, és imádkoztam érted. Ha majd bevallottad botlásodat, én leszek a te erőd, és akkor legeltetni fogod bárányaimat... És te, János, hát te is alszol? Te, aki még az imént érezted szívem dobbanásait, egy órát sem tudtál velem virrasztani? Keljete föl, menjünk, nincs már idő az alvásra! Az ellenség a kapuban áll! Elérkezett a sötétség hatalmának órája. Menjünk! Saját akaratomból megyek a halál elébe. Júdás siet, hogy eláruljon, s én elébe megyek! Nem fogom megakadályozni, hogy a próféciák szóról szóra beteljesedjenek! Elérkezett az óram: a végtelen Irgalom órája. Lépések hangszának, meggyújtott fáklák árnyékkal és bíborszínnel töltik meg a kertet. Jézus, tanítványaitól követve, elszántan és nyugodtan előremegy.

- Ő Jézusom, add nekem a te erődöt, mikor szánandó természetem fellázad a bajok ellen, melyek fenyegetik, hogy szeretettel fogadhassam földi számkivetésem gyötrelmeit és szorongatásait. Minden erőmmel csatlakozom érdemeidhez, fájdalmaidhoz, vezeklésedhez, könnyeidhez, hogy veled együtt dolgozhassam az üdvösség művén, és legyen erőm menekülni a büntől, mint halálküzdélmednek, véres verejtékednek és halálodnak egyetlen okától. Rombold le bennem mindazt, ami visszatetsző előttem, és a te szent szereteted tüzevel nyomd szívembe minden szenvedésedet. Karolj át olyan bensőségesen, oly erős és édes öleléssel, hogy soha ne hagyjalak egyedül kegyetlen gyötrelmeidben. Csupán egyetlen pihenőt kívánok: a te szíveden. Egyetlen dolog után áhítozom csak: részt venni szent haláltusádban. Bárcsak megrészegülne lelkem véredtől, és táplálkozna fájdalom kenyérével. Ámen.

Pietrelcinai Szent Pio atya Elmélkedés a szent Agóniáról

„Isteni Lélek, világosítsd meg értelmemet, és lobbantsd lángra szívemet, mialatt Jézus szenvedéséről elmélkedem. Segíts, hogy behatoljak a szenvedésnek és szeretetnek ebbe a misztériumába, ahol Istenem - emberré válva - szenved, haláltusáját vívja, és meghal értem. Az Örökkévaló, a Halhatatlan lealacsonyodik, hogy egy soha nem hallott vértanúságot, a bectelen halált elszenvedje a keresztfán, szitkok, gúnykacaj és gyalázat közepette csupán azért, hogy megmentse saját teremtményét, aki sértésekkel halmozta el, és aki a bűn sarában fetreng. Az ember megízleli a bűnt, Isten pedig a bűn miatt szomorú egészen a haláláig; egy kegyetlen haláltusa borzalmai készítik arra, hogy vért izzadjon... Nem, semmiképpen sem tudok behatolni a szeretetnek és fájdalomnak ebbe az óceánjába anélkül, hogy kegyelmed, ó Istenem, ne segítenél! Nyisd meg számomra a bejáratot Jézus Szívének legbensőbb mélyébe, hogy ott részt vehessek a keserűségben, mely Őt az Olajfák kertjébe vezette, a halál közvetlen közelébe, és vigasztalhassam rendkívüli elhagyatottságában. Bárcsak egyesülhetnék vele, aki Atyjától és saját magától is elhagyatottá vált, hogy vezekelhessen vele együtt! Mária, Fájdalmas Anyja, engedd, hogy kövessem Jézust, és meghitt közösséget vállaljak Szenvetésével és a te bánattoddal! Órangyalom, Vigyázz valamennyi lelki képességemre, melyeket a szenvedő Jézusra irányítottam, hogy soha el ne szakadjanak tőle...”

Földi életének végén, miután szeretetének szentségében teljesen kiszolgáltatta magát nekünk, az Úr elindul az Olajfák kertjébe, melyet tanítványai ismernek, de Júdás is. Útközben oktatja őket, és előkészíti küszöbön álló szenvedésére; buzdít, hogy iránta való szeretetből viseljék el a rágalmakat, üldözéseket egészen a haláláig, hogy ily módon hozzá, isteni mintaképükhöz hasonlóvá alakuljanak. Abban a pillanatban, amikor keserű szenvedését megkezdi, nem önmagára gondol, hanem rád. Szíve a szeretetnek micsoda örvényeit zárja magába! Szent arca csupa szomorúság, csupa gyöngédség. Szavai szívének legbensőbb mélyéből törnek fel, és túlsordulnak a szeretettől. Ő Jézus, szívemet döbbenet fogja el, mikor arra a szeretetre gondolok, mely téged szenvedésed felé siettet! Megtanítottál bennünket, hogy nincs nagyobb szeretet annál, mint ha az ember életét adja azokért, akiket szeret. Íme, most azon a ponton vagy, hogy szavaidat példádaddal pecsételd meg. A kertben a Mester eltávolodik tanítványaitól, és csak Pétert, Jakobot és Jánost viszi magával mint haláltusájának három tanuját. Miután a Tábor-hegyen megdicsőülve látták, vajon lesz-e erejük felismerni az Istenembert ebben a halálos szorongatástól agyongyötört lényben? Belépve a kertbe, így szól hozzájuk: - „Maradjatok itt! Virrasztatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek.” Legyetek résen, mert az ellenség nem alszik. Előre vértézzétek fel magatokat az ima fegyverével, hogy az ellenség meg ne lepjen és bűnbe ne sodorjon benneteket. Ez a sötétség órája. Így buzdítván őket, eltávolodik egy kőhajításnyira, és arccal a földre borul. Lelke a keserűség és a kimondhatatlan lelki szenvedés tengerébe merül. Későre jár. A félhomályos éjszaka tele van baljós árnyakkal. A hold olyan, mintha vérben fürdene. A szél mozgatja a fákat, és csontig hatol. Úgy tűnik, az egész természet valami titkos rémülettől reszket! Ó Éjszaka! Volt-e valaha ehhez hasonló? Íme, itt a hely, ahová Jézus imádkozni jön. Szent emberségét megfosztja attól az erőtől, amelyre joga van az isteni személlyel való egysége révén. Belemeríti a bánat, a szorongás és a gyalázat örvényébe. Lelke, úgy tűnik, mintha elsüllyedne... Előre látja egész szenvedését. Látja Júdást, annyira szeretett apostolát, aki éppen csak néhány garasért eladja... Itt van már a Getszemáni útján, hogy elárulja és kiszolgáltassa! Pedig csak az imént is nem táplálta-e saját testével, nem itatta-e tulajdon vérével? Megaláztatva magát előtte, megmosta és szívéhez szorította lábait, majd megsókolta

azokat. Mit meg nem tett érte, hogy megállítsa a szentségtörés szélén, vagy legalább elvezesse a bűnbánatra! De nem, hiszen ő az, aki saját vesztébe rohan... Jézus sír. Látja magát, amint végighurcolják Jeruzsálem utcáin, ahol alig néhány nappal ezelőtt ujjongva üdvözölték mint Messiást. Látja magát a főpap előtt arcul csapva. Hallja a kiáltást: - „Halálra vele!” Őt, az élet szerzőjét egyik bíróságtól a másikig vonszolják akár egy rongydarabot. A nép, az ő népe, melyet annyira szeret és kegyelmével elhalmozott, kigúnnyolja, csúfot űz belőle, ordítva követeli halálát. Megozza milyen halált kíván neki! Kínhalált a keresztben. Hallja hamis vádjait. Látja magát, amint megostorozzák, tövissel koronázzák és álkirályként köszöntve nevetség tárgyává teszik. Látja magát halálra ítéltként a kálváriára kapaszkodva, a súly alatt bukácsolva, tántorogva és összerokadva... Íme, itt van már a kálvárián, ruháitól megfosztva, kifeszítve a keresztben és könyörtelenül átszögezve, fölemelve ég és föld között. Kimondhatatlan kínokban zihálva függ a szögeken... Istenem! Mily hosszú az a három órás agónia, mely meghozza számára a halált a dühtől részeg csöcselék gúnykacaja közepette! Látja az égő szomjúságtól gyötört torkát és egész bensejét, látja az ecetet és epét, melyeket csillapításul adnak neki. Látja Atyját, aki elhagyja és anyját fájdalomtól összerokadva. Végül azt a szégyenletes halált két lator között. Habár az egyik hitet tesz mellette és megmenekül, a másik káromolja, és meghal elkárhozva. Látja Longinust, aki feléje tart, hogy átszúrja szívét. Íme a tökéletes, az emberfeletti megaláztatás testben és lélekben, melyek most elválnak egymástól... Mindez jelenetről jelenetre elvonul szemei előtt, borzadállyal tölti el és lesújtja. Vajon meghátrál? Már az első pillanattól kezdve mindent magához ölelt, mindent elfogadott. Miért hát ez a rendkívüli rettegés? Azért, mert szent emberségét mint valami pajzsot állította oda, hogy az fogja fel a bűn által megsértett igazságosság csapásait. Magára hagyott lelkeben elevenen átérzi mindazt, amit el kell szenvednie. Ezért és ezért a bűnért ilyen meg ilyen gyötrelmet... Össze van zúzva, mert a borzalomnak, gyengeségnek, szorongásnak, mint zsákmányt saját maga engedte át magát. Úgy tűnik, elérkezik a fájdalom tetőpontjához. Földre borul Atyjának fonsége előtt. Az Istenember szent arca, mely a mennyei látomás boldogságában részesül, itt fekszik alig felismerhetően, a porban. Jézusom! Hát nem vagy Isten? Az ég és föld Ura? Egyenlő az Atyával? Miért alacsonyítod le magad annyira, hogy minden emberi külsőt elveszíts? Ő persze... értem!

Tanítani akarsz engem, a kevély embert, hogy egészen a föld poráig kell megalázkodnom, ha az éggel kapcsolatol akarok teremteni. Azért, hogy elégtételt adj pökhendiségemért, összerokadsz. Hogy az eget kiengeszteld a földdel, lealázod magad a föld színéig, mintha a béke csókját akarnád rányomni... Jézus fölegyenesedik, könnyörgő pillantást vet az ég felé, fölemeli karjait és imádkozik. Milyen halálos sápadtság borítja arcát! Atyjához könyörög, aki elfordul tőle. Gyermeki bizalommal imádkozik, pedig jól tudja, milyen méltóságban részesül. Áldozatnak érzi magát az egész emberi faj képviselőjében, aki ki van szolgáltatva a megsértett Isten haragjának. Tudja, hogy egyedül ő képes elégtételt adni a végtelen igazságosságának, és ő képes kiengesztelni a Teremtőt teremtményével. Ezt akarja, erre tart igényt. Természete azonban a szó szoros értelmében össze van morzsolva. Az lázadzik ilyen áldozattal szemben. Mindamellert lelke kész az áldozatra, s a kemény harc folytatódik. Jézusom, hogy kérhetünk téged, hogy erősek legyünk, mikor annyira gyöngének és lesújtottnak látunk? Igen, értem már! Te vetted magadra minden gyengeségünket. Hogy nekünk add a te erődöt, te lettél a bűnbak értünk. Meg akarsz tanítani bennünket arra, hogy egyedül beléd kell helyeznünk minden bizalmunkat akkor is, ha az ég ércfalnak látszik előttünk. Haláltusájában Jézus Atyjához kiált: „Ha lehetséges, távoztasd el tőlem ezt a kelyhet.” A természet kiáltása ez, mely lesújtva is bizalommal folyamodik az ég felé. Jóllehet tudja, hogy nem nyer meghallgatást, mivel ő akarja, hogy így legyen, mégis könnyörgő. Jézusom, miért kéred azt, amiről tudod, hogy nem fogod elnyerni? Mily szédületes misztérium! A szenvedés, amely lesújt, arra készlet, hogy segítséget és vigasztalást koldulj, viszont irántunk való szereteted és óhajod, hogy bennünket visszaadj Istennek, azt mondatja veled: ‘Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!’... Mélységesen bánatos szíve szomjúhozik a vigasztalásra. Csendesen feláll, néhány lépést tesz imbolyogva. Tanítványaihoz közeledik: legalább ők, a barátai, a bizalmasai meg fogják érteni, s osztolni fognak gyötrelmében... Álomba merülve találja őket. Egyszerre milyen egyedül és elhagyatva érzi magát! – „Simon, alszol?” - kérdi egész halkán Péterről. Te, aki éppen most mondtad, hogy egészen a halálig fogsz követni? Társaihoz fordul: „Hát még egy órát sem tudtatok virrasztani velem?” Ismét elfelejti saját szenvedéseit, csak rájuk gondol: „Virraszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne esetek!” Mintha csak ezt mondaná: - Ha olyan gyorsan elfelejtettetek engem, aki küzdök és szenvedek, legalább saját érdeketekben virraszatok és imádkoztatok! De ők, álomlitan, alig értik. - Ő Jézusom, panaszaidtól meghatódva hány nemes lélek marad veled az Olajfák Kertjében, megosztván keserűségedet és halálos szorongásodat!

A századok folyamán mennyi szív válaszolt nagylelkűen hívásodra! Bárcsak megvigasztalnának, és megosztva szorongásodat együttműködnének veled az üdvösség művében! Bár én magam is köztük lennék, s legalább egy keveset könnyíteni tudnék terheden, ó én Jézusom! Jézus visszatér imádkozási helyére, s egy másik, jóval félelmetesebb kép jelenik meg szemei előtt. Minden bűnünk, a legapróbb részletességgel elvonul előtte. Látja azok rendkívüli aljasságát, akik e vétkeket elkövetik. Tudja, milyen mértékben sértik meg az isteni

Fonséget. Előtte van minden becstelenség, trágárság és káromlás, mely beszenyezi a szíveket és azokat az ajkakat, melyek rendeltetése, hogy Isten dicsőségéről énekeljenek. Látja a szentségtöréseket, amelyek a papokat és híveket egyaránt lealacsonyítják. Látja a szentségekkel való szörnyű visszaéléseket, holott azokat üdvösségre rendelte, amelyek azonban elkárhozunk okává válhatnak. Magára kell öltenie az emberi romlottságnak ezt a bűzős fertőjét. Így kell megjelennie Atyja szentsége előtt. Minden egyes bűnért külön vemkelnie kell, és visszaadni Atyjának a föle ellopott teljes dicsőséget. Hogy a bűnöst megmentsse, ebbe a mocsárba kell leereszkednie. De még ez sem tartóztatja föl. Ez a fertő, mint valami iszonyú hullám körülvieszi, elborítja, fojtogatja. Íme, itt áll Atyja, az Igazság Istene előtt. Ő, a Szentek Szentje, roskadozva a bűnök alatt, hasonlóvá lett a bűnösökhöz. Ki mérheti meg borzadályát és rendkívüli undorát? Ezt az émeletől való csukladozást, ezt a roppant utálatot? Miután kivétel nélkül mindent magára vett, az iszonyú tehetől összezúzva nyösörög az isteni igazságosság súlya alatt szemben Atyjával, aki megengedte neki, Fiának, hogy mint áldozat felajánlja magát a világ bűneiért, és olyanná legyen, mint egy „átokkal sújtott”. Tisztasága megremeget ez előtt a gyalázatos teher előtt, ugyanakkor azonban látja a megsértett igazságot, az elítélt bűnöst... Két erő, két szeretet mérkőzik egymással szívében. A megsértett igazság győzedelmeskedik. Ámde mily végtelenül siralmas látvány! Az Ember, aki meg van terhelve minden szennyünkkel. Ő, a lényegi szentség, még külsejében is hasonló a bűnöző emberhez... Reszket, mint egy falevél. Hogy szembenézzen ezzel a rettentő agóniával, imába mélyed. Az Atya fonsége előtt megalázva mondja: - „Atyám, távoztasd el tőlem ezt a kelyhet!” Mintha ezt mondaná: - Atyám, akarom a te dicsőségedet! Akarom, hogy igazságosságod érvényre jusson. Akarom a kiengesztelődést az emberi nemmel. De nem ezen az áron! Hogy én, akinek természete a szentség, így bemocskolva legyek a bűn által, óh nem... ezt nem! Ő Atyám, akinek minden lehetséges, vedd el tőlem ezt a kelyhet, és bölcsességed kikutathatatlan tárházából találd meg az üdvösség valamely más módját. De ha nem akard ezt, ne az enyém, hanem a Te akaratod legyen meg! Az Üdvözítő imája ez alkalommal is hatástalan marad. A halál szorongásait érzi. Vigasztalást keresve, kinosan fölegyenesedik. Érzi erőinek megfogyatkozását. Botladozva tanítványai felé vonszolja magát. Ismét alva találja őket. Még mélysegebb szomorúság fogja el. De meglegszik azzal, hogy fölébreszti őket. Zavarban voltak? Jézus már semmit sem szól. Csupán kimondhatatlanul szomorúnak látom. Magába zárja ennek az elhagyatottságnak minden keserűségét!

- Jézusom, mily nagy az a kín, melyet szorongástól ellepett szívedben olvasok. Látom, amint sebzett szívvel visszahúzódoz tanítványaidtól. Bárcsak adhatnék Neked valami vigasztalást, bár könnyíthetnék egy keveset terheden... De nem lévén képes semmi egyéb, sírok melletted. Szeretetem és bűnbánatom könnyei egyesülnek a Te könnyeiddel. Így hatolnak fel az Atya trónusáig, hogy esdekelve kérjék Őt, érezzen szánalmat irántad, és az iránt a sok lélek iránt, akik a bűn és a halál álmába merültek. Jézus kimerülve, és végsőkig menő lelki szenvedésben visszatér imahelyére. Leborul, vagy még inkább földre rogy. Úgy érzi magát, mint akit halálos szorongás örül, s imája még esdeklőbb lesz. Az Atya elfordítja tekintetét, mintha Fia a legaljasabb volna az emberek között. Csaknem hallom az Üdvözítő panaszait: - Legalább az ember, akiért szenvedek, törekedne javára fordítani a kegyelmeket, melyeket ilyen rettentő szenvedések árán szerzek meg számára! Ha legalább igazi értékében felismerné az árat, melyet fizetek érte, hogy visszaváltam, s az istengyermeki életet ajándékozzam neki! Ő, ez a szeretet sokkal kegyetlenebbül szagatja szívemet, mint ahogy a hóhérok fogják testemet nemsokára szagatni... Látja az embert, aki nem ért, mert nem akar érteni; aki káromolja az isteni vért, s ami még helyrehozhatatlanabb, azt saját kárhozátra fordítja. Mily kevesen fogják hasznát látni, s mennyien rohannak majd saját vesztükbe! Szívének nagy szorongásában folytonosan ismétli: - „Quae utilitas in sanguine meo?” Mennyire kevesen vannak, akik vérenek hasznát fogják látni! Ám erre a csekély száma való gondolat is elég neki ahhoz, hogy szembeszálljon a szenvedéssel és a halállal. Nincs már semmi és senki, akihez egy cseppnyi vigasztalásért fordulhatna. Az ég bezárult előtte. Az ember, bár a bűnök súlya alatt roskad, hálátlan, és nem ismeri szeretetét. Úgy érzi, elmerült a fájdalom özönében, s halálküzdelmének rémületében kiált: „Szomorú az én lelkem mindhalálí!” - Isteni vér, te ellenállhatatlanul törsz fel Jézus Szívéből, kicsordulsz minden pórusból, hogy ezt a szerencsétlen, hálátlan földet tisztára mossad.

Engedd nekem, hogy összegyűjtselek, legrágább vér, különösen ezeket az első cseppecskéket. Szívem kelyhében akarlak megőrizni. Megcáfolhatatlan bizonyítéka vagy Te annak a szeretetnek, mely egyedülálló, mely kiömlésre készített. Meg akarok tisztulni benned, ó igen drága vér! Meg akarok tisztítani minden lelket, melyet a bűn beszenyezett. Fel akarlak ajánlani téged az Atyának. Az ő nagyon szeretett Fiának vére azért csordult erre a földre, hogy megtisztítsa azt. Fiának vére újra fölszáll trónusához, hogy a megsértett igazságot kiengesztelje. Az elégtétel valóban túláradó! De hát akkor Jézus elérkezett szenvedéseinek végéhez? Ő nem, szeretetének áradását nem akarja gátak közé szorítani! Kell, hogy az ember megtudja, mennyire szereti Ő, az Istenember. Kell, hogy megtudja, a mélységes megalázkodás milyen örvényeibe képes sodorni ilyen rendkívüli szeretet. Még ha az Atya igazságosságának eleget is tett ennek a drágalátos vérnek verejtékezőse által, az embernek kézzel fogható bizonyítékra van szüksége arról a szeretetről.